

ZABRISKY
TA DRUHÁ SPERMIE
Bohuslav Vaněk-Úvalský

KN 2010

Věnováno všem, co žijí svoje béčkové životy.

© *text&design Bohuslav Vaněk-Úvalský, 2010*

© *Krásné nakladatelství, 2010*

ZABRISKY TA DRUHÁ SPERMIE Bohuslav Vaněk-Úvalský

Zabrisky v Zóně (ukázka)

Zabrisky byl do Zóny naskladněn omylem, Zhulenska je ztroskotaná zónlady. Oba prchají vnitřnostmi holešovické Fatherzone, oba mají své cíle: Zhulenska Mexiko, Zabrisky nouzový východ.

Našlapovali jsme po chromobetonových galeriích jako dvě myšky. Čidla se věnovala vlastním zájmům, kamery se naklápěly v mrtvých úhlech.

„Jste v továrně na lidské životy, nezapomínejte,“ usmívaly se z plazem ještě krásnější krásky, než byla moje představitelství s to vykouzlit. S cuchtama v hráčském ghettu je zhola nešlo měřit.

A jiné říkaly:

„Jste na správné straně, ale všechno může být jen zkouška! Nezapomínejte.“

A pak dalším splývalo se rtů:

„Nezapomínejte, je jediná Zóna, jediná vůle, jediný vítěz.“

Možná to byla jen jedna a tatáž okouzující bytost. Ta, která v zešeřelé chodbě před mramorovou dvoranou nechala rozsvítit ostré reflektory a houkla:

„Identifikace! Nemáme vás na skeneru!“

Díval jsem se jí do velkých prázdných očí a ruku v ruce jsme se Zhulenkou ustupovali. Chromové sálové dveře se za námi nelslyšně rozevřely. Nacouvali jsme dovnitř. Kráska z plazmy se zmenšovala a naposled jí byl vidět malý pyšný nosík.

Dveře zaklaply.

38.

Otočil jsem se. Sál byl narvaný zónmanažery. Kousali elektronické tužky, žhavili notesy. V následujícím okamžiku neměli nic lepšího na práci, než na nás namířit všechny požitelné oči.

„Ahoj,“ řekla jim Zhulenska.

Stáhl jsem ji k nejbližšímu volnému stolu a zacpal pusou.

Chlápek u dataprojektoru se nastartoval.

„Tak z dopravního už jsou tady, zahajují status,“ sdělil přes audioport.

Vlevo se vztyčil dvoumetrový hotentot.

„Inženýr Javelka,“ řekl. „Humanizující sekce. Mám tady určitou nejasnost. Jestli jde o to pdf, já ho poslal na dvd přes dhl do cml v rar, ale vrátilo se mi to s poznámkou spml. Mám to pálit na cd-rw?“

„Ne,“ řekl šéfmanažer. „Podružnosti potom. Teď jde o navýšení kvót povinných odvodů.“

Inženýr Javelka se usadil. Spoluinženýři ho kopali pod stolem do holeně.

„Takže si to probereme,“ pokračoval šéfmanažer ostře. „Doneslo se mi, že tomu nechcete rozumět. Čemu nechcete rozumět?“ Sál okamžitě ztichl.

„Já čekám.“

„Půjde to do vizuálu?“ pípł někdo vpředu.

„Samozřejmě, že ne. Ujišťuju vás. Moje slovo. Dokonce není zapnutý ani kamerový okruh. Je to interní koordinační status. Jenom to nahráváme.“

„Tak nic,“ pípł hlas.

„Well! Jsem rád, že jste za. Teď si řekneme, kde získáme požadovanou sumu.“

Chlápek zapnul dataprojektor.

„Třicet procent nahoru u nelegálů,“ ukazoval na diagramu.

„V dalších segmentech nárůst patnáct. Týká se všech divizí. Co nebude, doplníme přímými odvody z Area. Jestli i pak budem underlimit, pošlu tam vás!“

Diagram zmizel.

Vepředu se přihlásila copatka v modrém kostýmku.

„Ale my už odvádíme všechny nelegály!“ vyhrkla.

„Tvoje sekce?“

„Ale vy jste říkal...“

„Snad si všichni tykáme, ne?“

„Dobře. Ale ty jsi povídal, že máme navýšit odvody u nelegálů. Ptám se jak?“

„A ta sekce?“

„Vnitřní ukončovací odbor. Gold dvanáct.“

„Dobře. Seš ukončena. Někdo další?“

Sál opanovalo hrobové ticho.

Zhulenka do mě šťouchla.

„Tak je vymlát a jdem.“

„Můžeš sklapnout?“

Šéfmanažer pročesával zónmanažery.

„Akcionáři zvýšili kvóty, tak je splníme! Kdo tomu nechce rozumět, nemá tady co dělat!“

„Už je volná diskuse?“ houkl chlapík z vedlejší lavice.

„Ne!“

„A kdy bude?“

„Až ji vyhlásím. Ted!“

„No, tak já bych chtěl jenom nezávazně podotknout, že to, co jsi povídal, je moc hezký,“ řekl chlapík.

„Co je na tom hezkýho?“

„Furt jsme nezávazný, jo?“

„Jo.“

„Je to hezký. Ale totální krávošina. Z bojovejch se letos vytěžilo dva a půl tisíce head korps, kde to máme asi skladovat? Ty řekneš spustte čelendž! Ale nový vymašťovače nejsou kompatibilní, starý jedou nonstop, chlápci ze safety se točej po třech hodinách, taky maj nárok na propustky!“

„Ty propustky mi vypadávaj z evidence,“ ozval se brýlatec z řady osm. „Mám to řadit pod unitární zdroje?“

„Řekl jsi kravina?“ ujišťoval se šéfmanažer.

„To nemůžeš proti mně použít! Je nahráno nezávazně!“

„Tak kam to mám dát?“ rozčiloval se brýlatec. „Chcete mít ty datmapy přesný, nebo ne?“

„Já ti dám kravinu! A ty si pamatuj, že unitární zdroje se týkaj jenom hlav! Ne koordinátorů!“

„Jenže já v tom mám bordel. Každěj plkáte něco jinýho! Mně pak neseděj analýzy!“

„To je vzpoura?“

„U mě ne! Já si můžu říkat, co chci. Já spadám pod Softreal!“

„A já byl nezávaznej!“

Zónmanažeri začali reptat.

„A co my?“ přidal se chlapík ve žluté bejzbolce. „Za vývojářský můžu nezávazně říct, že my jsme kvóty splnili už na minulým statusu!“

„Počkej!“ zlobil se šéfmanažer. „To sem neplet!“

„To sem budu nezávazně plíst, protože celý tohle navýšení kvót

je kokotina! Mí hoši nejsou žádný buzny, Číňani si nás pochvalují!“

„Co tím chceš říct?“

„Že jediný, kdo to tady mrví, jste vy a vedení!“

„To odvoláš!“

„Co by odvolával?“ řval z druhé strany manažer v kostkovaný košili. „Jste opičáci! V minulým kvartálu jsme dodali dvacet dva fullgames A1, šest A2 home edition a vy jste z nich patnáct potopili, protože jste do jednoho podělaný!“

„Je to nezávazně?“

„Samozřejmě!“

„Jak to, že už zase jedem na kvartály?“ rozzuřil se brejlatec.

„Myslel jsem, že na three monts!“

„To není rozdíl!“

„To teda je! Musíme to přepsat ve všech tabulkách! Víte, kolik přes nás teče záznamů? Kdy se vy idioti dohodnete na data user select?“

„To není priority!“

„Pro mě teda jo. Je to v grýnech! Grýny jsou kejsový!“

„Máme svoje priority!“

„Vy si vyrubejte, koho chcete, ale mně musej sedět tabulky!“

„Jděte s tabulkama do hajzlu, my máme dodat dvanáct tisíc head korps!“

„Vy mně máte včas dodávat datacollection!“

„Můžu nezávazně?“ zapojil se muž ve tvídovém saku.

„Co je?“

„Jste naprostý hovada. Jestli navyšujete o dvanáct tisíc hlav, je to za pět let šedesát tisíc!“

„Pět let? V jakěj seš horizontech?“

„V long idea.“

„Ty ses zbláznil! Long idea! Tady nikdo neví, co bude za měsíc!“

„Já jen, že vytěžíte všechny hlavy a nový nenarostou! A to musíme zachovat všechny safety clubs, exception human

a V.I.P. plus servis! A taky musí něco zůstat v Area, nebo se to tady posere!“

„Long idea?“ explodoval brejlovec. „Na to nemám tabulky! Zadání znělo střední a krátký období!“

„Ale my jsme požadovali k šortům i longy!“ rozcítil se muž ve tvídovém saku.

„To nemáme na mirrorech!“

„Jenže vnitřní směrnice se na mirrory nevztahují!“

„A jak to máme analyzovat?“

„Něco si nastřelte!“

„Ty si něco nastřel!“

„Držte huby!“ zařval šéfmanažer. „Konec volný diskuse. Odtěď je všechno závazný!“

Manažeři ztichli.

„Seru na to!“ oznámil brejlovec. „Nedodržíte formáty. Musíme všechno konvertovat, jak asi máme držet dead line? Když už jste takoví kretění, používejte xml a vypněte si makra!“

„Ještě něco?“ zavrčel šéfmanažer.

„Jo. Uzavíráme nejmíň pětadvacet vizuálů denně! A to jenom za Zónu Praha! Čili to je nárůst o padesát procent. Ty idioti se vám vymlátěj dřív, než je vytěžíte. Nejhorší je, že my v tom pak máme chaos a neseděj sloupce. Tak to stopněte, nebo to prosákne na centrálu a začnou lítat hlavy. Myslím vaše hlavy.“

„Na tom něco je,“ připustil šéfmanažer. „Target patnáct. Pro všechny divizní. Gambleři se s okamžitou platností nebudou vzájemně dohrávat. Při porušení speedy výmaz. Dejte to do červených! Priority urgency!“

„Takže žádné ukončování?“

„Tys mě neslyšel?! Musíme to zastavit! Jsou to šílenci. Sběř! Takovou úmrtnost neměl ani generál Paulus!“

„Vždyť jste to po nich chtěli!“

„Ale už to nechceme! Musíte je začít chránit. Jinak těch dvanáct tisíc nevytěžíme.“

„Mám vyřadit fightballs?“

„Stop pro všechny automaty, motorový pily a výbušniny. Vyrušit fire level a snížit voltáž. Vyplácejte bonusy za flesh head. Bankovní?!“

„Ano,“ ozvalo se od modrých košil.

„Podpořte to ameba kreditama!“

„To je zásah do pravidel!“

„Vy si to zdůvodníte.“

„Marketing! Spusťte kampaň!“

„Máš název?“

„Život cenu má. A připojte částky.“

Bankéři s kreativci na sebe hned začali pokřikovat.

„Můžem do volný diskuse?“ ozval se opět chlápek z vedlejší lavice.

Šéfmanažer se naježil.

„To určuju já! Ted!“

„Opakuju nezávazně, že dvanáct tisíc tady nikdy nevymastíme! Jsme přetížený.“

„Vozte je do Polska. Spojte se Zone Gdaňsk. Divize clean lobotomy.“

„To nám ale udělá bordel ve statistice!“ vybuchl brýlatec.

„Poláci nemaj diakritiku, bude se nám to sypat! V ID osobách vznikne chaos, máme dva a půl milionu aktivních userů! Bereš to v potaz?“

„Beru a je mi to víš kde! Co říká na Polsko logistika?“

Logistika mlčela.

„Hergot, vy tam chrápete?!“ zařval šéfmanažer.

Všichni se otočili k naší lavici.

Zhulenka do mě šťouchla.

„Mluv,“ sykla.

„Polsko je aut,“ zamumlal jsem. „Málo aut.“

„Cože?! Nerozumím!“

„Žádný kšefty, žádná solidarita. Řešení je Madagaskar.“

„Cože?!“

„Nebo Mexiko,“ přikývla Zhulenska.

„Na Madaskaru se zkoušej levný biovymašťovače,“ pravil jsem neochvějně. „Je to hit.“

„Shit! Jak to funguje?“

„Rozložíš hráče na dvanáct hodin na slunce.“

„Je to nezávazný?“

„Naprosto závazný.“

„Ale proč Madagaskar? A proč to tady vůbec nemám?!“

„Tajná direktiva.“

„Jak tajná?“

„Článek pět. Tebe vynechávaj z tajnejch direktiv? To je nějak podezřelý, ne? Jak dlouho tě vynechávaj?“

„Do hajzlu nevynechávaj!“

„Tak jak to, že to do hajzlu, nevíš?“

„Do hajzlu... článek pět! No, jasně, už si vzpomínám. Madagaskar. Vím přesně.“

„Takže souhlasíš?“

„Samozřejmě. Madagaskar! Vozte je tam. Priority urgency!“

„To se mi ulevilo.“

Vepředu se vztyčil hotentot.

„Inženýr Javelka,“ řekl. „Humanizující sekce. Mám tady určitou nejasnost. Vy nám chcete namluvit, že existují nějaké biovymašťovače založené na prostém výhřevu mozkové tkáňě sluneční aktivitou? To je technický nonsens, jestli dovolíte, pane kolego.“

Podrbal jsem se na hlavě. Inženýr Javelka byl problém.

Nejvíc sám pro sebe.

„Figl je v rozložení osob,“ řekl jsem. „Musíte je orientovat nejen podle zemské osy, ale i podle funkcí. Papaláši dopředu.“

„Papaláši?“

„No jistě. Magnetické pole planety totiž reaguje na bioenergetické vyzařování osob podle jejich sebevědomí a úspěšnosti. Vás bych například položil až na ocas sestavy.“

Inženýr zalapal po dechu.

„Na ocas sestavy?“

„Potřebujete víc nahřát,“ řekl jsem důrazně.

„To je technicky neudržitelné...“

„Neudržitelné jsou vaše pozice na technickým!“ zařval šéfmanažer. „Já si vás tam podám! Sednout, idiote! Ty pokračuj.“

„Hodně slunce, žádná voda,“ pokrčil jsem rameny.

„To je úžasné,“ zvolal šéfmanažer. „A mě tady investiční vydírá skrz idiotské transformátory! Jsou tam nějaké dráty?“

„Jenom na fixaci osob. Ale pst. Strategická technologie.“

V sále to zašumělo. Z hejna inženýrů, zpracovávajících kopanci kolegu Javelku, přisvištěl dotaz.

„Má to jméno?“

„Sunset paradise.“

„A můžu se zeptat, kde berou dopraváci tolik informací?“ zeptal se divizní.

„Vozej hlavouny, vole,“ zaznělo od bankéřů.

„Přesně tak to je,“ řekl jsem. „Takže dámy a pánové, znáte úkoly?“

„Ano,“ přikývl šéfhlavoun. „Target je Madagaskar. Dávám to do červených. Máte moji plnou podporu.“

„Nezklamte mě,“ pohrozil jsem prstem. „My jdeme čistit lodní šrouby.“

Pak jsem popadl Zhulenuku za flígr a vytáhl ji na chodbu.

39.

„I vy jste součástí Hry,“ usmála se dívka z plazmy.

Cvakl průvlak a do chodby vpadlo těžké komando s nastartovanými blitkopuskami.

„Támhle jsou!“ zařval zlatý velitel. „Berte je!“

„Stát!“ vykřikl jsem. „Mě posílá hlavní hygienik, protože vám chybí kýbl na mozek.“

Zhulenka mě koplá.

„Mozku. Zdrhej.“

ZONEWAGE

PRAVDA VÍTĚZI

**knihu koupíte výhradně na
WWW.ZABRISKY.CZ**

Toto je volně šířitelná ukázka.
Žádná její část nesmí být měněna,
reprodukována bez uvedení autora
nebo použita pro komerční účely!